

זה לא היה גופי

בוקר שבת, פרשת וישלח

נְעֻרֹת חוֹמוֹת חֲשׁוּפֹת שְׂדִים חִיכוּ
מְאֻבּוֹס צִיּוּרִים שֶׁל פּוֹל גּוֹגֵן, אִמָּא הַנִּיחָה אוֹתוֹ
עַל מַפֶּת הַשְּׁלָחַן הַלְבֵנָה. מִן הַדְפִּים בֵּין עֲלָמוֹת
טְהִיטִי נִגְלוּ לְעֵינֵינוּ תַּמוּנֹת "חֲזִיוֹן
לְאַחַר הַדְרָשָׁה: יַעֲקֹב נֹאבֵק עִם הַמֶּלֶאךָ".

כְּמוֹ בְּהַדְפָּסִים יַפְנִיִּים, עֵץ מַחֲלֵק
אֶת הַצִּיּוֹר לְשָׁנִים. בְּחֲזִיוֹן רְאִיתִי קָרֵב
גִּידוֹ צָמוּד: יַעֲקֹב כְּמַעֲט מִפָּסִיד בְּאִיפּוֹן,
יָדוֹ שֶׁל בַּעַל הַכֶּנָּפִים עַל הָעֲלִיוֹנָה. קָהַל
נָשִׁים כְּפָרִיּוֹת מִבְּרִטוֹן יוֹצְאוֹת מִכְּנָסֶיהָ
מִבִּיטוֹת בְּקָרֵב בְּדֹאגָה וּבְתַפְלָה.

הַשְּׁעָה כָּבֵד הַתִּאֲחָרָה. רָצָתִי
אֶל בֵּית הַכְּנֶסֶת לְהִתְפַּלֵּל לְצַד אָבִי.
בַּעַל הַקּוֹרָא שֶׁדָּר מִהַבְּמָה קָרֵב
בְּגִמָּר אוֹלִימְפִי, מְקַצֶּה תִּנְכּ"י:
"וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכַל לוֹ,
וַיֵּגַע בְּכַף יָרְכוֹ;
וַתִּקַּע כַּף יָרֶךְ יַעֲקֹב בְּהֶאֱבֹקוֹ עֲמוּ".

בְּתֵם הַתְּפִלָּה אָבֵא בֵּרַךְ אֶת רֹאשִׁי
הָעֵנִיק לִי אֶת שְׁמִי מִחֲדָשׁ לְקִרְאָת בֵּר הַמִּצְוָה.
נְעֻרֹת מִבִּישׁוֹת יָרְדוּ מְעֻזֶּרֶת הַנָּשִׁים,
תַּעֲתְעוּ בְּעֵינֵי, שִׁבְשְׁוּ אֶת הַלִּיכָתִי.
נִפְלָתִי בַּמְדָּרְגוֹת
וּנְחַבְּלָתִי בְּרָגְלִי.

צוֹלַע בְּדֶרֶךְ הַבַּיִתָּה
 חִפְשֵׁתִי מִלְאָךְ. בְּפִנֵּת רְחוֹב
 הָרָא"ה פִּגְשֵׁתִי מֵאַבְקָה:
 הוֹיִדְאוּמֵט הָרָאָה הַמּוֹן שְׂדִים
 פְּטָמוֹת כְּסוּ כוֹכָבִים צִהָבִים.

בְּבֵית עַל מִפֶּה לְבִנָּה בְּסַעְדוֹת שַׁבָּת
 נִצְבּוּ שְׁתֵּי חִלּוֹת, כְּסוּ בְּמִפֵּית רְקוּמָה
 שְׁלֹא יִתְבַּיֵּשוּ מִפְּנֵי הַקְדוּשָׁה. הִסְתַּתְרֹתִי
 מְבִישׁ בְּשָׂרוֹתִים. מוֹל מְרָאָה פְּרַעַתִּי
 כְּפִתּוּרִים: שְׁעָרוֹת פְּרָחוּ, הִסְתַּלְּסְלוּ בְּחֻזִּי,
 הַגּוֹף הָיָה נִדְמָה מְכֹר אֶךְ זֶה לֹא הָיָה גּוֹפִי.

עֲנִדְתִּי אֶת מְדִלֵּית הָאָרֶד
 מֵאַלִּיפוֹת הַגִּוּדוֹ הָעִירוֹנִית
 זָכַר מֵאַבְקָה אֶחָד אַחֲרוֹן
 שָׁבוּ יָכוֹל הִיִּתִּי לַעֲמֵד.

למ"ד-וויניק

הוא מגיע אלי לעתים. ריח כלור ומחראות
 נודף מבגדיו. גורר ברחובות עגלת שוק מלאה
 בספרים. תמיד רעב, שדוף כפליט. מסרב לקבל נדבות
 מזון או חפצים. נוקש בחזקה בפעמון, דורש
 שירים חדשים, חומד מחזורים ארכים (בשעת הדחק
 מסתפק גם בטיוטות ובשירים). אינני יודע
 היכן הוא ישן, היכן הוא מעביר ימי סערה וגשמים.

אין לי משפט טרי אחד
 להאכיל אותו הלילה, אולי
 שתים או שלש מלים. עכשו
 הוא נוהם בחדר המדרגות, הולם
 במעקה, מבהיל את אשתי, מעיר את הילדים.
 בידים חשופות שוחט כריכות ספרים על סף הדלת,
 משליך דפים. מפתחות מסתובבים במנעולים, צעקות
 נשמעות, שכנים מתקהלים, מאימים להזעיק משטרה.

אני מכניס אותו הביתה. הוא נושף בערפי,
 מגרגר, מרייר. אני כותב מהר על שלחן המטבח,
 פרוע ערב, לא מקפיד בפרטים, מקנה שהשיר הזה
 ערב לו. יש בעיר הזאת הרבה חולים
 אוחזי עטים, משוררים.
 אשלח אותו לעשוק אחרים.